

Zdravíme všechny naše věrné čtenáře.

loučili jsme se spolu na podzim, to před námi byly volby do místního zastupitelstva, také jsme se vás tehdy snažili „nahnat“ na obecní brigádu a děti si tou dobou chystaly draky na pravidelnou podzimní akci „drakiádu“. Ubelským potokem nám mezitím protékalo docela dost vody, skončil podzim, vlády se ujala jedněmi milovaná, jinými nenáviděná paní zima, napadl sníh, teploty nám klesly pod bod mrazu a děti vyměnily draky nejdříve za lampiony a poté za balíčky s mikulášskou nadílkou. A tak se pojďme podívat, co se za ty dva uplynulé měsíce v naší dědině událo, a taky, co se chystá. Hezké počtení, nejlépe doma a v teple.

Naše – vaše redakce

VOLBY

Supervolební rok, jak byl ten letošní médií označován, vyvrcholil v říjnu komunálními volbami. Po čtyřech letech jsme dostali opět šanci vyjádřit svou podporu těm, kterým důvěřujeme při správě naší obce. Z celkového počtu 214 voličů nás v Uble přišlo vhodit svůj hlas 153. Do našeho pětičlenného zastupitelstva jsme měli možnost vybírat ze tří kandidátek, jež obsahovaly celkem 11 jmen státních mužů a žen, kteří sebrali odvahu nést svou kůži na trh a vzít na svá bedra zodpovědnost.

Ustavující zasedání nově zvoleného zastupitelstva proběhlo 6. listopadu. Starostou obce byl opětovně zvolen ing. Jaroslav Šimek a místostarostkou slečna Petra Tomancová. Dalšími zastupiteli jsou pánové Jiří Geržičák, Ivan Jurčák a ing. Pavel Kajš. Přejeme jim hodně zdatu a ať se práce daří. Dvou „nováčků v týmu“ jsme se zeptali, co je vedlo k rozhodnutí kandidovat, s jakými plány a očekáváními se ujmají své funkce a čeho by chtěli dosáhnout. Zde jsou jejich vyjádření.

Petra Tomancová

V červnu jsem byla oslovena bývalou místostarostkou s prosbou, zda bych nechtěla kandidovat v komunálních volbách. Po delším zvážení, kdy jsem si srovnala pozitivní s negativy kandidatury, jsem na nabídku přistoupila. Chtěla jsem si vyzkoušet i druhou stranu, a to samosprávu. Osm a půl let pracuji ve státní správě a už vím, co vše obnáší. Jen

samospráva mi byla vzdálena. V žádném případě jsem neočekávala, že by mi občané Ubla dali takovou důvěru. Až po vyhlášení volebních výsledků přišlo velké překvapení. Tímto bych všem občanům chtěla poděkovat za vložený hlas do volební urny. Budu se snažit, abych nezklamala vaši důvěru. Společnými silami určitě zvládneme jakékoliv vzniklé nebo vznikající problémy v obci.

Pavel Kajš

Určitou část svého života jsem prožil mimo Uble. V tomto období jsem se jenom utvrdil v přesvědčení, že místo, kde chci trvale „zakotvit“, je právě rodná obec. Zkrátka – jsem od narození ubelský patriot.

I proto již při svém opětovném nastěhování se do Ubla v r. 2006 jsem byl sám za sebe rozhodnutý, že v blízké budoucnosti se budu chtít nějakým způsobem podílet na veřejné správě obce, abych mohl osobně přispět ke zvýšení kvality života v Uble.

Shodou okolností mi před volbami do obecního zastupitelstva v letošním roce nabídl místo na kandidátce současný starosta ing. Jaroslav Šimek. Protože ve věcech řízení chodu obce, její ekonomiky a v určení priorit hlavních úkolů máme stejný názor, dlouho jsem nad jeho nabídkou neváhal.

To, že jsem dostal důvěru vás, spoluobčanů, již při své první kandidatuře, mě skutečně potěšilo. Současně jsem si však uvědomil odpovědnost nejen vůči těm, kteří mi ve volbách dali svůj hlas, ale i vůči všem občanům...

Do zastupitelstva jsem samozřejmě vstupoval s vědomím, že se mi nepodaří prosadit veškeré své záměry a představy, protože mezi plány a jejich realizací stojí jedna důležitá ekonomická veličina – finanční prostředky. O jejich využití nerozhoduje v obci jednotlivec, ale celé zastupitelstvo. Vždy se musí vycházet z možností obecního rozpočtu, případně ze získaných mimorozpočtových zdrojů (dotace, dary apod.). A co vám tedy mohu slíbit? Vždy budu jednat v zájmu obce a jejích občanů. Veškeré své znalosti, zejména v ekonomické a finanční oblasti nabyté v mém dosavadním profesním životě, se budu snažit využít ve prospěch obce. Žádnou připomínku k činnosti zastupitelstva, žádnou žádost o řešení problémů nebo náměty na zlepšení správy či zhodnocení obecního majetku „nezametu pod stůl“. Moje motto je jednoduché – jako zastupitel obce jsem tady pro vás.

INFORMACE OÚ**ÚŘEDNÍ HODINY NA OBECNÍM ÚŘADĚ**

Pondělí	8.00 – 12.30	16.00 – 18.00
Úterý	8.00 – 12.30	
Středa	8.00 – 12.30	16.00 – 18.00
Čtvrtek	8.00 – 12.30	
Pátek	8.00 – 12.30	

Kontakty: telefon OÚ 577 458 249
www.ublo.cz
 obecublo@volny.cz

Poplatky za likvidaci komunálního odpadu a poplatky za psy

Sazba poplatku za likvidaci odpadu činí pro rok 2011 částku 500,- Kč za trvale hlášeného občana. V případě rekreačního objektu je částka 500,- Kč za objekt. Poplatek za psa je 60,- Kč. Poplatky jsou splatné k 31. 3. 2011.

Rozesílání hlášení obecního rozhlasu do e-mailových schránek

V příštím roce bychom rádi uvedli do provozu tuto službu. Obracíme se proto na všechny občany, kteří by rádi dostávali hlášení obecního rozhlasu na svoji e-mailovou adresu, aby zaslali svůj e-mail na adresu obecublo@volny.cz, do předmětu prosím uveďte „HLÁŠENÍ ROZHLASU“.

Vážené pacientky, vážení pacienti!

Ordinační hodiny MUDr. Dagmar Zavřelové
 I. pololetí r. 2011

25. ledna
 22. února
 22. března
 19. dubna
 17. května
 14. června

Vždy od cca 13:30 hod.

UPOZORNĚNÍ!

28. prosince nebude v Uble MUDr. Zavřelová ordinovat.

POZOR NA PODVODNÍKY A ZLODĚJE!!!

Nevpouštějte do svého domova nikoho, koho neznáte.

Zamykejte i přes den hlavní dveře stejně jako zadní vchody.

Nevydávejte finanční hotovost jakýmkoliv kontrolorům.

Nevpouštějte do domu lidi, kteří vám nabízejí různé zboží.

Neplatěte za nikoho dluhy či pohledávky bez předchozího ověření.

Vrácení záloh za služby (voda, elektřina, plyn, daně) **se nevyplácí v hotovosti.**

Zapamatujte si co nejvíce detailů o cizích lidech, které vpustíte do své domácnosti.

Nepřechovávejte doma větší finanční hotovost!

Máte-li podezření, že se děje cokoliv jiného, zavolejte okamžitě na linku PČR 158!

CO SE UDÁLO**Poslední leč 27. 11. 2010**

Myslivecké sdružení a Honební společenstvo Ublo nás poslední listopadovou sobotu pozvalo do hospody na „Poslední leč“. Atmosféra byla jako vždy skvělá, srnčí guláš výborný a oblíbená kapela JAZZZUBS hrála pěkně od podlahy, takže na tanečním parketu bylo neustále plno. Letos musíme ocenit velmi bohatou zvěřinovou tombolu. Šťastní výherci si tak domů odnášeli nejen tradičního bažanta, ale i srnčí, muflona či cenu hlavní, prase divoké.

Mikulášská besídka 3. 12. 2010

Neuplynul ani týden a myslivce vystřídaly v sále Hospůdky u zemské osy děti. Paní učitelky z mateřské školky ve spolupráci s děvčaty z UBBABU pro ně přichystaly mikulášskou besídku. Nejprve se na pódiu představily se svým pásmem písniček a básniček děti z MŠ, po nich následovalo vystoupení národopisného souboru Vizovjének a pak se dostavila trojice neočekávanější – Mikuláš, Čert a Anděl. Jak je ze snímku patrné, balíčků měl Mikuláš na rozdávání opravdu hodně, což svědčí o tom, že máme dědinu plnou hodných a šikovných dětí, a tak Čert odcházel tento rok z Ubla s prázdnou.

A jen co nám sál opustily šťastné děti, přišla na řadu zábava také pro jejich rodiče. Od osmé hodiny pro ně hrála k tanci a poslechu country kapela Proutníci.

HASIČI

Podaří se nám navázat na tradici sboru dobrovolných hasičů v Uble? Ptali jsme se sami sebe asi před rokem, kdy jsme se rozhodli oživit činnost našeho SDH. Jak začít? Samozřejmě nejlépe od dětí, aby slovo „hasič“ nebyl jen prázdný pojem, ale spíš srdcová záležitost. Dnes vidím, že se nám tato strategie osvědčila. Nejenže je vidět z tváří našich mladých hasičů zájem, ale navíc děti přivedly s sebou i tatínky a nakonec i maminky. Takže dnes se můžeme pochválit nejen družstvem mladších a starších žáků, ale i dorostu, mužů a také žen, což podle našeho zasloužilého hasiče Tondy Navrátila Ublo ještě nepamatuje.

Začátek roku byl ve znamení „rozjezdu“, zjišťovali jsme, co máme, co nemáme. S pořizováním základních věcí nám naštěstí pomohla obec (naše pokladna totiž zela prázdnotou), a tak jsme mohli v květnu konečně vyrazit na první okrskovou soutěž. Žákovským družstvům se to napoprvé docela vydařilo. Mladší žáci dokonce utrhli stříbrnou medaili, starší byli pátí a muži získali aspoň pověstnou čárku. Takže docela úspěch. Jak říkal starosta obce Jarek Šimků: „hlavně aby šla voda“, a ta šla.

Dál bylo třeba získávat nějaké zkušenosti, a proto jsme s oběma družstvy dětí vyrazili na pohárovou soutěž do Zádveřic. Podle umístění (páté, respektive šesté místo) by se zdálo, že se moc nedařilo, ale mladší i starší žáci si vylepšili svoje osobní rekordy, takže zase úspěch.

Pak se nám ale pokazila mašina, a tak jsme se v činnosti trochu zabrzдили. Uspořádali jsme tedy alespoň kácení máje, vydělali jsme nějakou korunu do naší prázdné pokladny a pro děti připravili soutěž v překážkovém běhu jednotlivců na šedesát metrů. Mladí hasiči si rozdělili dvě sady medailí v kategoriích mladší a starší a hlavně to byla další zkušenost v jiné disciplíně, než je požární útok.

Těto zkušenosti využilo hned několik dobrovolníků z řad dětí k účasti na tradiční Oznické šedesátce. Do malé obce na Vsetínsku s bohatou hasičskou tradicí jsme přijeli s pocitem trpaslíka mezi obry. Kluci ale zabojovali, a tak úspěšně reprezentovali obec Ublo i za hranicí našeho okresu. Hlavně musím vyzvednout výkon Martina Navrátila, který se časem 16,16 sekundy a 8. místem zařadil mezi elitu soutěže. (Později jsem se dočetl, že vítěz jeho kategorie se stal mistrem republiky v této disciplíně.)

Léto jsme prožili nácvikem požárního útoku s provizorně opravenou mašinou. To nás dovedlo k ujištění se, že pokud chceme, aby děti v hasičích vydržely, musíme provést generální opravu naší hasičské stříkačky. A tak jsme sehnali motor, nějaké sponzory a také někoho, kdo nám opravu provede, ale hlavně jsme zase museli požádat obec o

finanční pomoc, bez které by to vůbec nešlo.

Moc děkujeme a těšíme se na opravenou mašinu s obsahem motoru 1600 ccm.

Podzim v našem SDH se nesl ve znamení vzniku ženského týmu. Maminky našich mladých hasičů se jednou při tréninku dětí domluvily, že to zkusí. A tak začaly pravidelně trénovat a přišly na to, že je to docela i baví. Poslední podzimní trénink zakončily krásným časem 35 vteřin. Jen tak dál.

Děti zakončily výcvikovou sezonu účastí na závodě hasičské všestrannosti ve Vizovicích. Vybraní mladší žáci si vyzkoušeli opět novou disciplínu, něco se dozvěděli a navíc při této příležitosti vznikla dohoda mezi sbory Ubla, Vizovic a Slavičína o pořádání podobných neoficiálních soutěží pro děti. Prostě takové společné tréninky, jednou ve Vizovicích, jednou ve Slavičíně a jednou v Uble. Tak snad se nám podaří tento projekt rozjet.

Úspěšný rok jsme završili výroční valnou hromadou sboru, kde jsme zvolili nový výbor, díky slušné účasti jsme mohli konečně rozdělit všechny funkce. Hodně úspěchů do dalšího roku.

V závěru bych vás chtěl ještě všechny pozvat na **Hasičský ples**, který se uskuteční **26. února 2011** v Uble v sále hospůdky „U zemské osy“. Přijďte se pobavit, a tím i přispět na naši činnost.

Jiří Geržičák

CO NÁS ČEKÁ

Vypadá to, že kromě hasičského plesu se v novém roce můžeme těšit také na premiéru nového představení v podání našich oblíbených ochotníků. O jakou hru se jedná, se nám nepodařilo zjistit, ale v kuloárech se proslýchá, že to bude velké drama, o čemž svědčí i tato fotografie z poslední zkoušky.

PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ**Mohou mít kousky starého dřeva duši?**

V jedné vesnici u Vizovic žil hospodář. Bylo mu šedesát let a předal hospodářství synovi. Pak už jen pásal dobytek. A tehdy začal vyřezávat ze samorostů. V pokroucených dřevěných větvích a pařezích viděl postavy: Dlouhého, černokněžníka, rytíře či muzikanta. Hned vedle si sedí zbojník i přikrčený pašerák. Některé znetvořené kousky větví jen přiřízl křivákem, jiné opracoval rašplí, dalším pomohl přikreslením.

Tak si staříček stružil, vytvořil stovky figurek a nijak nebádal na tím, že dělá to, co každý hned tak nedovede. Figurky většinou rozdával. Pak se o nich dověděli „páni z města“ a kupovali si je od něho. Jeho dílka vzbudila pozornost i mezi odborníky, umělci a novináři ve 40. letech 20. století.

Když staříček v roce 1955 zemřel, bylo mu 95 let. Část jeho prací se pak dostala do sbírkového fondu Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně jako jedinečná ukázka insitního umění. V roce 2004 jsme v edici Zlínský kraj připravovali sbírku pohádek z Moravy. Ilustrátor František Petrál sáhl jako do kapsy pro zmíněné figurky a jejich reprodukcemi doprovodil pohádky.

Po čtyřech letech od vydání knihy režisér Václav Kadrnka sáhl do podobné kapsy a natočil dokumentární film Druhý život dřeva, inspirovaný také těmito plastikami ze samorostů a krajinou, ve které vznikaly. Byl to jeho absolventský film FAMU z r. 2009. Hned ten samý rok získal cenu za nejlepší dokument na MFF v Řecku. Měl velký úspěch i v Japonsku na MFF Con-Can, kde organizátoři požádali Václava Kadrnku, zda by mohli jeho film zařadit jako součást vzdělávacích programů v japonských školách. Vůbec se těm Japoncům nedivím, že budou dětem ve školách promítat 13 minut esejí beze slov. Říká víc než celá publikace. Možná se ti malí Japonci, zvyklí na elektronické hračky Tamagotchi, ptají učitele: „A co ti dřevění panáčky jedí?“

14. září t. r. se Druhý život dřeva promítal na Malé scéně. V tomto týdnu od 11. do 19. září se už tradičně Česká republika připojila ke Dnům evropského kulturního dědictví. Jejich letošní téma bylo: Duše památek. Kulturních památek máme ve Zlínském kraji hodně. Ale jak je to s jejich duší? Vždyť ani s tou naší lidskou si často nevíme rady. Zkuste se zeptat doktora: „Jaký orgán je lidská duše, kde v těle je uložen, kolik asi váží a jaký má tvar a konzistenci?“ „Ale dušičko, duši máme v celém těle. Jen je nehmotná,“ dozvěděla jsem se. Takže ji máme, to se nedá rozumem popřít, vždyť i celý lékařský obor se nazývá duševní choroby. Dobře, nejde nahmatat, ale nějak se musí projevat. Sláva, už jsem snad na správné stopě. Projevů naší duše je až nekonečně mnoho. A prý vznikají v mozku. Ha, a kde tedy má mozek nějaká kulturní památka? Třeba katedrála, která vás ohromí, jen co do ní vejde. Nebo obraz či socha, na kterou se díváte jako u vytržení.

Že by v každé kulturní památce zůstalo kus mozku jejího tvůrce – ne v hmotné podobě, ale jako část jeho myšlenek? A to je pak duše památky? Každopádně duše kulturních památek existují a přetrvávají naší krátkou lidskou pamětí. Toho staříčka řezbáře jsem viděla jenom na fotografii. Jmenoval se Jan Šimek. Můj dědeček ho znal a říkal o něm: „On byl taková čistá duše.“

A já ji ctím v jeho figurkách, které ke mně i dnes promlouvají jako živé. Ale! Jeden moc úspěšný pán, a on není bezcitný a je vynikající ve svém oboru, na ně mrkl koutkem oka a utrousil: „Co v nich hledáš za zázraky, jsou to jen staré kousky dřeva.“

Eva Eliášová

PŘEDVÁNOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Je večer, já sedím nešťastně u počítače a marně přemítám nad pidičlánečkem do našeho občasníku. Několikrát už jsem ho napsala, několikrát smazala a pořád nemám nic, s čím bych mohla na světlo boží. Je předvánoční čas, v nákupních centrech vrcholí nákupní šílenství a já, místo abych se soustředila na svůj úkol, myslím na svou náctiletou dceru, která se před chvílí vrátila z velkého města a ze všeho toho předvánočního mumraje. Vrátila se s úsměvem od ucha k uchu, s nakažlivým nadšením a náručí krásných zbytečností, nad kterými zaplesá srdce každého pubertálního romantika. Jak to, že přijela spokojená, usměvavá a vůbec ne znechucená, jako já, když musím na tato místa vyrazit? Líčila mi, jak se s kamarádkami loudala po osvětleném náměstí, zašly si do kina, k „čířanovi“ na baštu a jak se pořád smály. Loudaly se? Smály se? To je ONO!!! Vždyť ty naše ratolesti jsou rozumnější než my, jejich rodiče. Neběhat neshánět, nehamonit všechno, co si myslíme, že patří k Vánocům, to je to, co oni umí a my ne. Vezměte si z nich příklad – uvařme si hrnek kafe, nebo si na něho zajdeme do kavárny (klidně i v tom „nákupáku“ – aspoň uvidíme, co dělá s ostatními to nákupní šílenství a o to víc si budeme užívat klidu) a neřešme, že něco musíme. Mám ráda dům provoněný cukrovím, ale že bych řvala nadšením, že ho můžu péct, to opravdu nebudu tvrdit. Ale deset dětí, které stojí na židlích kolem stolu a vykrajují perníky s takovým nadšením, že s maminkami nestačíme chystat plechy, červené, zamoučené tvářičky (a přiznejme si, že zamoučené mají i rukávy, bříška, vlastně je zamoučená celá kuchyně...), to je jiná věc! K tomu kytary, svažené víno a plný dům lidí, kteří mají chuť zpívat koledy, pomáhat ratolestem a vůbec si to užívat, to je tisíckrát lepší než naleštěný dům, sice voňavý luxusně upečeným cukrovím, ale rozhodně míň veselý a moc a moc prázdný. To jsme letos, a vlastně loni i předloni v našem domečku zažili a věřím, že tato tradice bude ještě pár let trvat (alespoň do té doby, než naše děti to pečení přestane bavit). Ale musím se přiznat, že jsem si všechnu tu pohodu vlastně neuvědomovala, dokud mi moje dcera neukázala, co jsou ty správné předvánoční přípravy, co je to, TO těšení na Vánoce. Vždycky, když minul náš „perníkový“ víkend, začala jsem vyšilovat, leštit, nakupovat. Letos nebudu mít linecké jak ze žurnálu, malý Janek vydatně pomáhá a ne vše se povede na sto procent, ani nebudu mít těch pověstných dvanáct druhů cukroví, jak velí tradice, neumyji okna, ale už se těším, jak si budeme se synem čist vánoční pohádky (i ty, které se mi vždycky zdály moc dlouhé), s dcerou, zalezlé pod peřinou, probereme šepem všechny dívčí důležitosti a s manželem budeme u zapáleného krbu popíjet horký čaj a poslouchat všechny CD s prima muzikou, kterou si jindy nemáme čas vychutnat. Jo, a do nového roku budu vstupovat se závazkem, že nic není tak důležité jako rodinná pohoda. I vám všem přeji, aby ten nový rok, který nás čeká, byl klidný, pohodový a hlavně veselý! A občasníku, aby vycházel co nejčastěji, aby byl plný zajímavého čtení a celé „redakci“ plno dobrých nápadů.

Eva Trubáková

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Petra Tomancová,
Jana Navrátilová, Jiří Geržičák

Foto: Jarmila Šimková, Jiří Geržičák